

CSAK NÉHA FÉLÜNK

*Megrokkant ez a nyár is
Napos esőt csurgat a nyála
Megtisztul bennük a húsz év
Napos esőt csurgat a nyála.*

*Szánkra ráfagynak a szavak:
Hitünkben ott bolyong még
a gyerekkor. Józanságra int a tél.
Csak ifjúságunk őrzi a nyarat.*

*Józanságra int a tél, hogy
hinni merjük: kezünkben nőnek
a napok, felnőtünk már és
érvek vagyunk a jóra, igazra.*

*Hogy hinni merjük: rajtunk dől el,
hogy a tegnapi tort ül-e a holnap
és felelnünk kell egymásért, magunkért.
Hogy hinni merjük: alku nélkül*

*teremtünk csodákat, pallót vetünk
a gyengeségre és kiszögezzük a
világ kormos egére kemény
hitünket. Hogy hinni merjük:*

*húsz esztendőnk a zálog. Csak néha
félünk, hogy félni kell majd és alkudni
rosszra, jóra és nem a tisztaság
lesz hitünk aranyán a próba.*

DÉLKÖRÖK SZELIK . . .

*Délkörök szelik a földet közöttünk
Órákig jön a hír. Már tudom:
Felhőtlen égen fészkel ma a hold.
Hát nem fáj a fájdalom.*

*Dübögve inog a tenger, s behorpad
Hajóágyú feszíti szét a csendet.
Félelemtől eltorzult tengerészek
előtt a kegyelem esenghet.*

*Vért izzad a föld harmat helyett.
Megkövült romokra hajlik rá a reggel.
Egy éjszakát átvirrasztott újra
és ha felkel is, kinek kel.*

Hisz gondos gépek jönnek újra.
Évszakokká nőnek a szétlőtt napok.
Dacolva néznek a nap szemébe
éles, szilánknnyi ablakok.

A halottak érdekében
tudom: már semmit sem tehet
a csendben hajlongó fájdalom
és a szép emlékezet.

De él még szorongva, aki él
s reméli otthona lesz a holnap,
s hogy az igazság falánál a gépek
az érdekek meghajolnak.

Hát tudom: nekem sem elég, hogy
a híradók képei felmentenek
s fájna már, mi néha fáj csak,
hogy tenni kéne, de nem lehet.

Délkörök szelik a földet közöttünk.
Órákig jön a hír, de már tudom:
Felhőtlen égen fészkel ma a hold.
Hát nem fáj a fájdalom.

PETRI FERENC

MÉRLEGEK NYELVÉN BILLEG

Fák sudár sorában,
út nehéz sarában
füttyös szájjal csavargó,
csikorgó szavú ifjúságom;
kőváros vadonában
víznek, virágnak, ágnak-bognak
örülni tudó, szertelen
szertartásaid súlyos
szavakká komolyodnak.
Immár a szem befelé is figyel;
miféle halál
készül áradó tavaszodban,
míg kötelesség és felelősség
felmért rendjében megfeszül,
— mint nehéz zsák alatt — a váll.
Ifjúságom, zabolátlan
táltos-csikó, csillagos
homlokod összeróják
figyelmeztető jeleikkel
a fogyó órák;
ma még utód vagy, holnap ős;
mérlegek nyelvén billeg;
amire köteles vagy,
s amiért felelős.